

Atiduok Tėsynei, ką privalai!

LAISVĖS KOVŲ AIDAI

I dalis

LLKS ŽEMAIČIŲ Apygardos leidinys
ŽEMAITIJA

1952

*Ranka mus spaudžia geležinė,
Krūtine aplala ledais:
Uždekim meile sau krūtine!
Kovon stokim miltžinais!*

M A I R O N I S

Be anksčiau išleistų įvairių leidinių, šiemet, aštuntus metus vesdami žiauria pasipriešinimo ginklu, spauda ir gyvu žodžiu, kovą prieš pavergėjus ir savo krašto išdavikus, išleidžiame „Laisvės Kovų Aidai“ pirmąją dalį.

„Laisvės Kovų Aidai“ — dainos ir eilėraščiai, sukurti brolių ir sesių žengiančių pro mirtį ir kurstančių Laisvės Aukurą savo gyvybėmis ir krauju. Šiose kukliose dainose įplūtos partizanų kovos ir žygiai, kalinių kančios ir ašaros, tremtinių dejavimai, motinų skausmas ir liudėsys. Šio leidinio tikslas — duoti jaunimui daugiau dainų apie dabartines kovas ir kančias, užkirsti kelią okupantų atneštomis ir mūsų partizanų rašytojų sukurtoms, tautiečių dvasią nuodijančioms, dainoms.

Tenka pažymėti, kad dabartiniu laikotarpiu dainų ir eilėraščių esame surinkę labai daug. Tačiau dėl sunkių sąlygų, kokiose tenka dirbti ir laiko stokos, negalime jų visų išleisti. Bet, kiek tai leis sąlygos, stengsimės jas dalimis išleisti ir paskleisti tautiečiams.

Daugelį šių dainų autorių pridengė krauju garuojanti mūsų tėvų žemė. Jų kūnus priešai išniekinę užkase nežinomose vietose. Daugelis jų liks nežinomis Partizanais. Tačiau jų sukurtos dainos amžiams liks gyvos. Jos šiandien plaukia iš kovojančio lietu-

lapų, jos uždega nė vieno Lietuvos kraštų.
Tėvynės laisvės ilgesiu. Jos primena lie-
viui, kad kova nebaigta, kad Lietuva gy-
venugalia tol, kol yra kam už jos lais-
kovoti. Dainose įpinta tarp žaliuojančių gi-
vingiuotų upių, blizgančių ežerų ir pake-
rynančių smūkelių graži Tėvynė. Jos
lietuvių išlaikyti tautiškumo raktą sa-
kose.

Kiek caras nepajėgė užstoti kelio
gabenamam lietuviškam raštui, tiek
konstantinės azijatų gaujos nepajėgė už-
kelti lietuviškam žodžiui ir raštui, plū-
čiam iš miškų ir požemių. Veltui jų stūg-
mai! Veltui jų pastangos palaužti lietu-
dviasia saviems tikslams. Lietuvis buvė-
liks nepalaužiamas, nes jo dvasia kietesne
granita. Jo troškimai, įpinti dainoje, vi-
sparnais skrenda per Žemaitijos kalnus, Dz-
kijos lygumas, jie atsispindi blizgančių
ežeruose ir lietuvių širdyse.

Daina šiandien lydi girių brolius kovon-
ramina juos audringa rudens naktį niūni-
jant prie laužo. Daina lydės iškovojus lai-
grįžtančius į gimtą sodžių, kada nukris
težiai nuo kalinių rankų, kada nebebus
kinami partizanų kopai. Daina primins lie-
viui kovą dėl laisvės vardu ir liūpav-
džiu priaugančioms kartoms.

TAUTOS HIMNAS

Lietuva, Tėvyne mūsų,
Tu didvyrų žemė!
Iš prae Tavo as
Te si... semia.
Tegu... o vaikai eina
Vier... ais dorybės
Teg... arba tavo... ai
Ir žmonių gėrybė.
Tegul saulė...
Tan... nus...
Ir šviesa, ir...
Ma... žingsnius
Tegu'... eilė Lietuvos
Doga... ūsų šird...
V... tos' Lie
V... žodi

PARTIZANŲ HIMNAS

Ar sniega, lyja, naktį — diena,
Ar šaltis kauto mus,
Žinau aš laisvėn kelią viena, —
Kovot dėl jos ginklu.

Mes, partizanai, vyrs į vyra,
Mes viešpačiai mišku,
Ar da jos skamba, švinas byra,
Mum sados ramu.

Į p... ryžtingai žengiam,
... pilną garbės,
... k grabetom apsispenge,
... kanka nesudrebės.

Draša ir ryžtas spindi aiškiai
Akyse ir veiduose.
Valia nenugalima reiškias
Tėvynę atvaduot.

... s saūdis šaunus, garbingas
... d... kaukų,
... išel ... narsių nestinga,
... t ... u.

ZUVAI DĖL LAISVĖS

Išbales tavo veidas
Nušvito ramumu,
Narsusis partizane,
Zuvai dēi laisvės tu.

Tu troškai laisvas buti
Ir laisvę nešt kitiems:
Savajai tėviškėlei,
Laukams, miškams žaliems.
Tu išėjai jos ginti,
Išplėst iš svetimų,
Bet rusiškų banditų
Buvai nušautas tu.

Tau baltą smėlio kapa
Papuošiu gėlėmis
Už meilę tėviškėlei,
Už nemigo naktis.
Tau suoks lakštutė daina
Ir meilę ji niūniuos,
Tau ilsintis kapuose
Ramybe užliūnuos.

Narsus ir pasiry
Kovojai tu dra
Tau tėvis
Vis

iga žalias miškas

3 žolynai,

di palaidoti

liai milžinai.

re to karžygio kapo

Verkia jauna sesuo,

Kad žuvo josios brolis

Už laisvę Lietuvos.

KAPĖLIS SMĖLIO

Štai baigė šdygti kaupelis smėlio

Tarp šilvėnėlių tyliai eglaičių jaunu.

Nelauk, nieko, kas eitų paguosti,

Raukštuska, gal amžiams, miegoti.

Čionai nelygė jo jo psalmių garsai,

Nesakė ji tūnus bažnyčios varpai.

Tik salvė kriejo į viršų kartu,

Ir visur pirma vienoda, tylu...

Jo čia nelygė saulinkus motulė,

Tyliai neraišio prie kapo sesulė,

Tik vyrai, su aplinkui ratu,

Į jara pūta vienodu žvilgsniu.

Tik kovo ir niekad negriši.

Tu ir levyr niekad neišvysi,

Nes laivo iškovoti namai,

Rods, k bėj, ir ių veidai.

PARTIZANAS IR GIR

Sušlamėjo girios medžiai

Nuo žiaurių vėjelių,

Ir išėjo partizanais

Daug jaunų bernelių.

Oi, giruže, tu žalioji,

Ar ilgai tu glausi mums

Kol laisvužę iškovos

Ar atstosi mums

Partizano vienas

Už Tėvyne jis kovos

Žalios tėviškės girios

Laisvės dainą jam dainos.

Tu, močiute ir mamos

Mūs neverk ir nešamos

Juk sugrišiu iš kovos

Laisvę tėviškėj kovos

Ir kol mūsų kovos

Brangios laisvės kovos

Partizanas kovos

Brangios laisvės kovos

ŽEMAIČIŲ LYGUMOS ŽALIUOJA

Žemaičių lygumos žaliuoja,
Rugiai siūbuoja nokdami.

Ten broliai lietuviai dejuoja,
Vergijos pančius vilkdami...

Sesers seklyčioj staklės gaudžia,
Į raštą pinasi gija...

O praveitą langą graudžiai
Daug žūndžias vergija...

Pasigailiai rauda smilga...
Gniaužiasi plienu.

Zemaičių raštas pasiilgo
Aukštųjų dienų...

Ten ašarom p...
Nė ponės ir vaikai.

Į...
Ir...
čiaus laikai

O...
Pa...
V...
os,

la

TĖVYNEI

ors ir audra ar blogas oras,
Pustytų sniegas verpetu,
Garbingai mirt už laisvę noriu,
Sodybas ginti lietuvių.

Mirėčiau už brangiąją Tėvynę,
Už kalnus, klonius, upelius,
Kurios senuoliai mūsų gynė
Nuo priešų rankos kruvinos.

Noriu aukot tėvų šalelei
Gyvybę savo...
Lietuvos stūmus laimes dalia
Aukoje mano gal' atras.

PAVERGTAI TĖVYNEI

Ir kaip nemylėti Tave, o gražioji
Tėvyrė, Tavo dainų verkiančių,
Ir kaip nepravirkti, jei grandinė...
Visais savo kloniais...

Ir kaip nekovoti už Tave, mylimoj
Tėvyne jurginų margų,
Kai rusiškos rankos kalėjimu moja,
Uzdėjo raudoną vaniką vergų.

Ir kaip nenumirti už Tave, o brangiaus a
Šatie vargdienėlių vaikų
Kai ašaros Tavo veidais rieda gausios,
Kai laisvė Tavo reikalauja auk

MOTINAI

Dažnai kartojo mano lūpas
Tą brangų žodį: „Mama tu...“
Bet tu, tyli, lyg negirdėtum,
Už durų amžiams užvertų.

Mamyt, ar dar nepailsėjai
Nuo taip sunkių, nuožmių kančių,
Krūtinė tau ar nesudrėko
Nuo mano arų karčių?

Nuo tavo ašarų, našlaiti,
Kiečiausios uolos sudrebės,
Tik neprikels mamos iš kapo,
Tik nepaguos, neprakalbės.

Mamyt, kodėl tavo lūpas
Nudažė laimės šypsena?
Ar tau kančia nuo priešų,
Vardas „bandito motina“?

Ir juo toliau, brangi mamytė,
Tavęs labiau pasigėsiu.
Pievas, laukus jau išklajojau,
Sakyk, kada ir kur rasiu?..

NEŽINOJAU...

Nežinojau kas laisvę prarasti
Tarp kalėjimo sienų pilkų,
Nežinojau to skausmo bekraščio
Ir kaip žemės gimtosios ilgu.

Sito skausmo tos pilkosios sienos
Nesupras, nesupras, Dieve, nei!
Ir aš būsiu čia vienas ir vienas
Ir maldoj, ir kančioj ir sapne.

O, Tėvyne, jei žūsiu, žinoki,
Kad už laisvę miriau su daina.
Ir prie kapo gailiai neraudoki,
Neraudok, neraudok, ma.

BE NAMŲ

Ir pravirko mažytis prie durų:
— Pasišildyt įleiskit mane... —
Bet batas jį kietas paspyręs
Suriko: „Išnyki, šunie!“

Tu- lietuvis. Tau kapas ar girios,
Arba Sibiro žemė plati,
Ar ant rankų grandinės gelžinės,
Ar kalėjimo narai kieti...

Tu neverki, mažyti, prie durų,
Neprašyki, tavęs nepriglaus.
Tik tavo veidelį audroje
Žvarbūs vėjai ir lietūs išpraus.

TREMTINIO DAINA

Komijos laukai
Platus ir ilgi.
Kur tik užmatai
Sniegas ir miškai.

Veltui aš šaukiuos
Komijos laukuos,
Aidas mano balso
Toli nuskambės.

O kad aidas šis
Skristų p toli,
Kad išgirstum tu,
O mano brangi.

Išgirstum mane
Ir mano dainas.
Ateik ir nušluostyk
Ašaras sūrias.

Platus ir šalti
Komijos laukai.
Ar beteks sugrįžti
Kur gimti namai?.

BAIGIAS KOVA

Baigiasi kova žiaurioji
Kraujo aukose.
Lūpos mirstančio kartojo:
Sudiev, tėviške!

Sudiev, tėtė, motinėle,
Sudiev, sėsele,
Sudiev, mylima mergele,
Jau negrįšiu, ne.

Jūs mus laidot negalėsit,
Vien širdis skaudės.
Išniekinti mūsų kūnai
Gatvėse gulės.

Mus palaidos mūsų priešai
Tamsiom naktimis.
Apžels užakėtas kapas
Dygiom žolėmis.

Nėra kam supilti kapo,
Tverti tvorele;
Apraudos tiktai atskridus
Raiba gegelė.

Sėse, pink vainiką rūtų,
Atnešk jį slapčia.
Broli, juodo medžio kryžiu
Pastatyk nakčia.

Jūs, draugai, kovokit likę,
Vykit plėšikus,
Kada bus laisva Tėvynė
Ir jums geriau bus.

Kada plėvesuos trispalvė
Bokštuos Lietuvos,
Tada linksmiai dainuos sesės
Laisvės daineles.

SUGRIŽK LAIMĖJES

Nuskynus baltą obelį žieda,
Papuošių gryčią vakarais,
Oi, lauksiu, lauksiu jojo vieno,
Kad nuramintų jis mane.

Išausiu jam aš šilko juostą
Su neišdylančia eile:
„Lietuvis tas, kuris bočių žemę,
Atpirko savo gyvybę.“

Sutiks smūtkelis jį prie kelio
Parimęs senajam daržo.
Išskėtus rankas motinėle
Bučiuos sūnelį glėbyje.

Sugrižk, sugrižk, sugrižk laimėjes,
Ak, partizane, mielasis.
Oi, būtu skaudu, jeigu vėjas
Praneštų, jog jau žovęs tu.

MIELA LIETUVA

Tu esi, Tėvyne, man
Miela Lietuva.
Visados tavim didžiuojuos
Nes tu man sava.

Daug yra kraštų, žinau,
Daug aš jų mačiau,
Bet iš jų visų gražiausia
Tai, Tėvyne, tu.

Upių nėr tavy plačių,
Nėr aukštų kalnų,
Bet už ką, už ką, Tėvyne,
Taip tave myliu?..

Čia gimiau ir augau aš,
Čia šiandien esu,
Čia kiekvienas medis kalba
Man žmogaus balsu.

Tai mylėk, lietuvi, ją
Širdimi visa,
Ar jai skaisčiai šviestų saulė,
Ar gili tamsa.

PRISIRINKAU...

Prisirinkau nuo tavo kapo
Rudens priplėšytų žiedų,
O jie tyliai tylai prašneko,
Rodos, batum kalbėjęs tu.

Žiedai tie amžino troškimo
Palaidoti dar ne laiku.
Gegutė guodė ir užkimo,
Nuskrido miško vainiku.

Tu išėjai ir tavo kelia,
Vien tiktai pergale lydės.
Palinkus diemedžio šakelė
Tau apie meilę prakalbės.

Tu išėjai ir jau negrįši,
Ir lino akys nežydės...
Tai leisk, brangus, prie tavo kapo
Surinkt vidurnakčio žvaigždės.

Palinko diemedžio šakelė,
Medinis kryžius tarpe jų...
Tėvynė, rodosi, jau kelias,
Gal keltumeis gyvent ir tu?...

SIBIRO LIETUVIUI

Nei tėviškės klevų ošimo,
Nei vasaros drugių.
Širdy lyg smuikas verkti ima,
Tau lūdna, tau baugu...

Smūtkelis verkia pas arimus,
Žiedai sesers plaukuos...
Dubysa mėlyna nurimus...
O kas tave paguos?

Gegužis tėviškėj ir dainos,
Ir nerami viltis.
O tavo dienos slinks be laimės,
Lyg juodas ilgesys...

Tu Sibiro laukuos kas naktį,
Ilgiesi tėviškės beržų.
Tū turi ilgesio pakakti.
Ilgėtis, juk, gražu...

Tačiau tikėk— sugrįšiu vėliai
Dainuot laisvų dainų,
Grožėtis giriom, kloniais, slėniais,
Apgintais milžinų.

MANO MOTINAI

Sidabro gijos baltos
Tavuose smilkiniuos...
Gyvenimas tai kaltas,
Gyvenimas kovos.

Supai tu mano linę,
Lopšinę per naktis,
Dabar sena, palinkus,
Sūnaus belauki vis.

Be savosios pastogės,
Kur dirbta prakaitė.
Tenai jau kiti žmonės
Kolchoziniam skurde.

Senatvėje be duonos,
Ramybės ir sūnaus...
Ir sielvartingais tonais
Sirdis raudot neliaus.

Ir aš, sūnus benamis,
Išklydęs į laukus,
Menu pastogę seną,
Menu gimtus namus.

PARTIZANŲ ŽYGIO DAINA

Partizanai mišku cina
Ir tyliai niūniuoja dainą:
— Ei, lietuvi, ar žinai,
Žengia broliai vanagai!

Mes Tėvynę atvaduosim —
Gėlės vėl žydės laukuose.
Kai išvysime priešus
Vėl sugrįšim į namus.

Kol Tėvynę priešai smaugia,
Bolševikų žvėrys staugia, —
Ginklai mūsų tol žvangės,
Keršto kraujas kol atvės.

... s surikiuosim,
vieno gre... iną uždainuosim.
Skambiai... ir vaikai —
Eisim vyr... vasios ubagai.
Bėgs tie dv...

DAINA

Ar aiškiai šviečia mums saulutė,
Ar mėlynas langus audringas —
Ar mėlynas... linksmas tur būt, but...
Tareivis vis, vis... laimingas.
Kareivis visada...

Kada žygiuodami dainuojam,
Ar per laukus einam vorete,
Tai visada, visada mes su daina, su daina
Daina mus linksmina ir kelia.

Ar bus pavasaris auksinis,
Ar rudeni, kai vysta gėlės,
Kareivio vis, vis linksta širdis, širdis,
Kur auksaplaukė mergužėlė.

PLAUKITE, UPĖS

Plaukite, upės, kaip skambios d
Ratomis želkit, eglė miškai.
Kvepiančiais kloniais žygin išeinam
Vyru žaliukų smagus pulkai.

Kai žieda m...nā dangū,
Skaidrina saulė ir...uriai.
Šiandien į žygi smagus išeinam
Gimtojo krašte šaunūs pulkai.

Likite ramtos, tėvų virkelės.
Arimų meilės pilna širdis.
Neveltui ugnį iš plėno skeliam:
Pasitikėkit mūsų eilėm.

Tad plaukit, upės, kaip skambios d
Ratomis želkit, eglė miškai
Kvepiančiais kloniais žygin išeinam
Vyru žaliukų smagus pulkai.

AŠTUONI JAU METAI...

Palikęs savo gimtą bakūžę,
Išėjai laisvės bočių takais.
Tu ten nueisi, kur vėtros užia —
Lietuvės laisvę ginti žaibais.

Aštuoni metai, kai krauju rašom
Lietuvos laisvės garbes lapus.
Aštuoni metai, kai savo krašte
Žaliuos miškuose pilam kapus.

Kiek kartų pylėm tą brangų kapa,
Kiek dar supilsim mes jų saviem.
Kažin kiek kartų prie laisvės kapo
Zymėsime kryžiais kapus brangiems.

Beį ateis laikas, nutils patrankos,
Sugrįš iš miško tautos vaikai.
Bus linksmos dienos, bus laisvos rai
Bus džiaugsmo, laimės natūraliai.

Sutiks su ratom Lietuvos sesės,
Šalmus dulkėtus gėlėm išpuoš.
Ir vėl broleliai su geltonkasėm
Laisvoj šalelėj pasiguos.

Tad, partizane, tu ištesėki,
Nes tu tik vienas tautos viltis.
Kovų laukuose tu laisvės sieki
Ir ją parneški ant visados.

BIRŽELIS

Mes daugelį dainų supinsim
Per tamsias rudenio naktis.
Tu mūs išvarginta Tėvynė,
Tu mūsų mellė ir viltis.

Birželis savo skaisčia dalta
Supynė giesmėj vyturių.
Atėjo rytmetis išbales
Su laisvės ilgesiu gailiu.

Nuslinko tyllai partizanai
Per lauką šnarantį kviečių.
Jutau alsavimą neramų
Ant jų skruostų degančių.

Krutinėj verda karštas kraujas
Ir mirga žvaigždės danguje,
Kai jie už tėviškėle kaujas,
Per mirtį neša laisvę jai.

ATLIKĘS PAREIGĄ TĒVYNEI

Sustojai tu kely garbingam,
Likimas tarė tau: „Gana!“
Ir, siaučiant mušui šturpulingam,
Užsalo lūpos su malda.

Krauju apskretusi krutinė
Liepsnojus dar ką tik ugnim.
Kraujuos pasrūvusi Tėvynė
Šnabždėjo malda su tavim.

Sustojai tu prie laisvės tako.
Į laisvę žengt nebedrįsat.
Kovos vienos jau tau pakako —
Prie laisvės slenksčio tu žuvai.

Draugai tau kapo nepapuošė,
Pradingo parako migloj.
Aplink granatos, kulkos gaudė
Raketų blizgančioj šviesoj.

Sustojai tu kely garbingam.
Likimas tarė tau: „Gana!“
Ir, siaučiant mušui šturpulingam,
Žuvai, kai kėlėsi tauta.

Pavasario laukai pražydė,
Tėvynė ir visa gamta
Šnabždėjo tau: „Miegok, karžygi,
Ne veltui buvo juk kova...“

MOTINAI

Vargsti tu, močiute,
Baisu Lietuvoje.
Priešai, kaip pasiute,
Žudo ir terioja.

Tave daug kankino,
Daug skriaudų tau darė,
Rubais kasdieniniais
Iš namų išvarė.

Vargas tavo veide
Raukšles išvagojo,
Girdini šūvių aidą
Akys tau rasoja.

Neliūdėk, močiute,
Nors tau širdį gelia,
Neraudok jei žusiu
Skindams laisvei kelia.

Tai auka Tėvynei
Kuria tu aukoji.
Žodžiai paskutiniai --
Jai ir tau, brangioji.

KALĖJIME

Rauda rudens vėjas už langu, --
Man krutinej liūdna, neramu.
Skrustais nuriedėjo ašara viena,
O širdis valtoja laisvės laukdama.

Pabundi iš miego, praveri akis,
Girdis sargo žingsniai... raktų skambesys.
Nieks, oi, nieks nežino, kiek tu čia kenti,
Ir kokia dalelė čia sunki sunki.

Lyg pakirstas žiedas rudenio šalnos,
Ilgisi jaunystė laisvės ir dainos.
Ir tyli paguoda atskrenda tada,
Kai ramina širdį alpstanti malda.

Tad, motule brangi, motina sena,
Neraudok prie vartų, ašarų gana!
Gal praeis pro šalį maldų dar daugiau,
Bet tikrai aš grįšiu, tu tikėk ir lauk.

Gal yra man skirta dar kita lem'tis:
Sibiras, Uralas, tolima šalis,
Kelių milijonų laistyta krauju.
Tik Tave, Tėvyne, taip karštai myliu.

Neapleidžia Dievas
Vienišo paukštelio
Neapleis ir mūsų
Čia Marijos žemė
os palaužtos,
audros.
rangis
ik

TEN KULKOS ŠNARĖJO

Ten kulkos šnarėjo ir švilpė,
Girdėjos granatų garsai.
O jojo krutinę jau vilgė
Sukrešusio kraujo lašai.

Ir tolo tas triukšmas pašėlęs,
Vis tolo link miško tylaus.
Jo veidas sustingęs, išblėses,
Jau baigė kelionę žmogaus.

Ar link jį šnarėjo žiedeliai
Ir lapai gėlių jaunu.
Rasos sidabriniai lašeliai
Suspindė virš jojo akių.

Vėjelis linksmutis skrajojo
Ir kruvinus blaškė rūbus.
Toli, ten prie miško bildėjo,
Kol rytas išaušo skaidrus.

IŠEISI TU

Išeisi tu, išeisi ir negriši,
Išeisi tu baltų beržų taku.
Gal būt, kely suklyps tavo jaunystė,
O žydi aakė nepaklaus: „Kur tu?“

Vaidens o aukso plaukai ilgai
Ir liudu nės giedriame veide.
Sakyk kasanlis toksai pilkas,
Ar žel džiaugsmo ner jame?

Juoksis žali pavasariai mūs žemėj,
Pliemens ragelis vasarą skardens.
Ateis ruduo, kris nuo šainų žiedeliai,
Ateis žiema, tik nebebus tavęs.

Nejau tu niekad, niekad nebegriši
Ir nepažvelgsi daugiau į akis?
Tave mylėsiu kol užges jaunystė
Ir lauksiu kol mirtis užmerks akis.

VAKARAS GIRIOJE

Atėjo vakaras į girią,
Atėjo ilgesys pas mus.
Berželių šakos prasiskyrė
Ir pučia vėjas nuo namų.

Prie laužo sėdi laisvės broliai
Aklis išmeigę į liepsnas.
Tai vėl prasmego girių toliuos
Kovos ir nerimo diena.

Plevenk, plevenk, miela liepsnelė,
Ir su mumis drauge dainuok.
Į laisvę veda vienas kelias,
Į saulės kupiną dienas.

Atėjo vakaras į girią.
Veidai užsidegė ugnim.
Šviesa tamson sau kelią skyrė,
Drąsiai mes žvelgiam ateitin.

SESEI

Nekart mačiau žibuoklių juroj
Išnyrant garbanas gelsvas.
Bet kas iš to dabar, kad žloriu, —
Jau tavęs nieks čia neatves.

Tu negirdi, kaip medžiai šnara,
Kai vėjas drasko jų lapus.
O mums tarp jų ir šiandien gera,
Nes tu išsaugojai takus!

Linguos čia eglės apšarmotos,
Sustaugs vidurnakčiais vilkai...
Tave atskyrė šaltos grotos,
Už jų tu karžyge likai.

OI NEVERKI, MOTINĖLE

Oi neverki, motinėle,
Kad ūnus į karą stos.
Kad į ėmes rankon kardą,
Priešui kelia jis pastos.

Neraudoki, žilagalve,
Jeigu mylimas sūnus,
Gindams tėviškės trispalvę,
Nuo klastingo priešo žus.

Jei nebalgs jis pradalgėlės,
Nešienauta liks ranka,
Žygin mūsų, motinėle,
Laimink mylinčia ranka.

Tu žinoki, kad ir jis
Tau ir tautai gyvas bus.
Tu žinoki, kad didvyris
Miręs neina į kapus.

Jei bernelį šauks Tėvynė,
Mergužėle, neraudok.
Sek jam gėlę prie krūtinės,
Ginklą rankon jam įduok.

Jei bernelis rengsis žygin,
Tark aistringą jam „myliu“.
Karį myliu aš, karžygi,
Nekalbėsiu su bailiu!

Šitaip tavo palydėtas
Mylimasis bus narsus.
Jei sugriš — nenugalėtas,
O jei žus — garbingai žus.

Mylimąją ir Tėvynę
Tavo gėlės jam primins.
Drąsiai mylimo krūtine
Laisvės kryžium padabins.

ANT RANKŲ PANČIAI

Ant rankų plieno pančiai čėža,
Už durų užraktai tvirti.
Už ką, už ką mus taip kankina,
Už ką grasina mirtimi?

Kuo kaltas aš, kad pamylėjau
Lietuvos klonius ir kalvas?
Kad man patinka pievų gėlės,
Karpyti lapai jazminų?

Veltui ant rankų plieno pančiai čėža,
Veltui grasina mirtimi!
Tai kas, kad mūsų jėgos mažos —
Išsivadavimas arti!

Greitu laiku plovens trispalvė,
Skambės daina laisvos tautos.
Laukai, miškai ir upių gojai
Vien laisvės dainą atkartos.

Melsvajam toly akys lužta,
Širdis plaka neramiai.
Kada sugriš į mano lušną,
Audringi džiaužsmo sukumai?

I. OI, LIŪDI...

Pavasarį gėlės žydėjo.
Lietuvos pievom kraujas tekėjo.
Liud' oi, liudi Lietuvos žeme,
Dangaus saulutė verkia aptemus.

Kas dieva laukia šviesesnio ryto,
Laukia rytojaus auksu dažyto,
Josta ausrelė, dienele švinta,
Sibiro rasos nuo šakų krinta.

Slama girelė. Žalia eglėlė
Po šakom slepia jauną bernelį.
Teka saulėlė pro rūką tirštą,
Jaunas karžygis girelėj miršta.

Džiaugias sribokas, kad ginklą turįs, —
Draugą nušovęs, brolių nudūręs.
Girias žudikas klastingu šoviu
Išgėręs kraują brolio lietuvio.

Kaip jie voliojo kruvinus kūnus,
Tą viską mato Dangaus Galūnas.
Mato, kaip teka kraujo upeliai,
Kaip neteislingai žusta berneliai.

Neverk, močiute, sanaus galingo,
Kuris užmigo mirtim garbinga.
Kad ir užkastą kur nors į krantą,
Visur karžygiui žemelė šventa.

PARTIZANE

Partizane, ko taip liūdi,
Blanksta tavo skruostai?
Ar mamaitės pasiilgai,
Ar vaidenas tau namai?

Žalias miškas čia apsupęs
Užliūliuos tave slapčia,
Ir sena močiutė tyliai
Pabučiuos tave sapne.

Tave grįžtantį į mišką
Ji toli toli lydės,
Slapta ašarą nubraukus.
Sirdy ilgesys žydės.

Tau kovoje, partizane,
Tenesudreba širdis,
Nes tik tu savo Tėvynei
Laisvės saulę parneši.

KAPINYNE

Kai sūnų išleidai į laisvės kovas
Ir ašarą nubraukei tyliai,
Pašvaistė ties pamiške švietė rausva
Ir nešė kulkosvaidžius vyrai.

Kulkosvaidžiai grojo per dieną ir naktį,
Nuo salvių skambėjo žalias šilas.
Kiekviena gėlė buvo baimės pilna,
Kiekvienas žmogus buvo piktas.

Kai šovius įsakymas liepė nubraukti,
Pakilo būriai tarsi žvakės.
Už aušra, už mėnesį dogė skaisčiau
Išblyškusių didvyrių akys.

Rytuose išbrėško sidabro aušra,
Ir buvo nutilusios salvos.
Į kapines žengė lygiuojanti greičiau
Susaudytos rankos ir galvos.

Kai skausmas sustingdė krūtines visu
Tik šautuvų tūtos blizgėjo.
Tada takeliu į didvyrių kapus
Pavargus senutė ejo.

Ir tarė jinai partizanui vienam:
— Palaukit, jei turit dar laiko.
Aš noriu pažvelgti į akis čia vienam,
Kurs buvo tikras mano vaikas.

Sausa ir gyslota, bet tvirta ranka
Ji vartė kiekvieną lavoną.
Ir priejostė josios nusvilrus, marga,
Nusidazė nuo kraujo raudonai.

Karžygiai sustingo nebylioj maldoj
Ir šautuvus plėčėis pažostė...
Senutė lavoną bučiavo sunaus
Nužėrusi smelį nuo skruosto.

Ir niekas nebetarė žodžio tada,
Tik vėjas nerimdamas trypė.
Senutės sausa ir gyslota ranka
Prie kruvino veido prilipo.

Karžygiai pajuto -- minutė sunki...
Pakėlė rankas prie kepurių.
Norėjo pažvelgti į jojo akis,
Bet štai — jis akių nebeturi.

PRO GIMTAJĄ SODŽIŲ

Tyliai leidžias pavargusi saulė,
Aš pro gimtąjį sodžių einu.
Gal būt, daug ką pamiršiu pasauly,
Tik tavęs aš pamiršt negaliu.

Liūdna grįžus į gimtąjį sodžių,
Matos kruvos tiktai pelenu.
Liūdnas vaizdas širdies nepaguodžia,
Daugel ašarų krinta gailių.

Susimąstęs ten klevas senelis,
Matęs daugel liūdnų valandų,
Matęs Sibiran vežamus žmones,
Matęs sodžių jis pilną gaisrų.

Šaltona taktai šnara iš tyko,
Glosto galvas plikas akmenų.
Matė daugel kovų ji už laisvę
Ir ne kartą pasruvo krauju.

PPIE LAUŽO

Miške, prie laužo, vanagai sėdėjo,
Liūdną dainelę traukė pamažu;
Jos tylus aidas taip švelniai skamb,
O jos klausytis buvo taip žavū.

Laužo šviesoje veidai surimtėjo,
Į šalis blaškos deganti tiesna,
O mintys skraidė apie gimtą šalį,
Kur jųjų laukė tėviškės dukra.

Skriski, dainele, apie brolius, seses,
Apie gimtuosius sodžių namelius,
Apie motulę, laukiančią prie kelio
Ir merguželės mėlynas akis.

Laužas jau gesta ir naktis artėja,
Gana dainuoti, broliai vanagai.
Ruoškimės žygin, jau laikas atejo,
Nes naktuželė mūsų motina.

Mes, partizanai, kovų nepabūgę,
Nešame laisvę ant savo pečių.
Ir tegul priešas mūsų nebaugina, —
Nes mes nebijom alkanų gaujų.

AIDAS NUO PAVENČIŲ

Ir atskrenda aidas
Ten nuo pavėnčių.
Sako, kad sugrižčiau
Vėl pas juos sykiu.

Kiti prie Ventužės
Juoksis ir dainuos,
Aidas mano juoko
Nebeatkartos.

Laigė mano dienos,
Skraidė drugėliu.
Tu mane lydėjai
Pavėnčių taku.

Kiti prie Ventužės
Juoksis ir dainuos.
Aidas mano juoko
Nebeatkartos.

Viskas praskambėjo —
Aidas ir juokai.
Tik dažnai vaidensis
Mieli pavėnčiai.

MOTINĖLEI

Nedėjuoki, neverk, motinėle,
Kad laisvę pamilo sūnus.
Kad palikęs tave jis išėjo
Į žaliuosius Tėvynės ūkus.

Auginai jį, naktim nemiegojai,
Prie lošėlio rymojai tyli.
Ką užaugęs jis ras — nežinojai.
Svlesią ateitį kūrėi širdy.

— Mama, — tardavo vaikiškos lupos,
Ir tau buvo to žodžio gana.
— Mama, laisvė Tėvynės man rūpi
Partizano vilioja dalia.

Laimink žygin mane, motinėle —
Prakalbėjo užaugęs sūnus.
— Aplankysiu tik vakarą vėly
Aš tave ir gimtuosius namus.

Ir išėjo palikdamas gėlą,
Baisų nerimą, skausmą širdy.
Ne raudoti ir verkt, motinėle,
Bet didžiutis tu šandie: tu!

Išauginusi tikrą lietuvį,
Tikrą vaiką savosios tautos —
O kiek daug nelaimingųjų žuvo,
Kuriems motinų trūko globos.

JAI

Dar tuomet, kai pro bėrzą skarota
Mums atrodė gėlėtas dangus,
Supratau, kad širdis valdo protą,
Kad kažkas taip suartiną mus.

Bėgo dienos, kaip bitėms gėlėse...
Tuščia batų gyventi be jų...
Vakarai toluoje išblėse
Neužmerkdamo mūsų akių.

Bet mylėt vien tave negalėjau, —
Sau priskyriau Tėvynės vargus.
Neblaškiausi, kaip pakas ant vėjo,
Nors likimas atrodė bailsus.

Nepalaužė vargai, nei pavojai, —
Už Tėvynę ir mirt nebaisu.
Tik skudu, kad tu net nepamojai,
Kai skubėjai nuo miško taku...

Tave apnešė dulkės parado,
Atitolo vargai svetimi.
Kažkas naujo tavy atsirado,
Ir kas buvo, pamiršti imi...

Neramu. Kartais širdį taip gelia.
Laimė tik atminimuos randu...
Bet visvien kantriai eisiu tą kelia,
Nes jūs esat man brangūs abu.

MŪS DIENOS

Vos slenka dienos, tartum vėlės,
Jos niūrios niūrios, kaip naktis.
Per miškus, per laukus, pro gėles,
Tartum aidas keliaujant mirtis.

Žygiuojame mes jos šešėly
Dėl laisvės ir dėl Lietuvos...
Ir nieks nežinom, nieks nespėjam
Kuriam jina! nusisypsos.

O jei mirties ranka kaulėta
Valingu mostu man pamos,
Ar beašins kas laisvės rytą,
Kad aš žuvau dėl Lietuvos?

Ar mirtinom kovom praužus
Kas aplankyt mane ateis?
Ar kapa bepapuoš motulė
Tyliais gegužio vakarais?..

Grįžti tik gegutė kur atlekus
Man gailiai gailiai užkukvo:
Arba pietų vejelis tykus
Raudančią smilgą pasiubuos...

KAD PAVASARIS NEBUNDA

Siaūs pavasariniai vėjai.
Sniegas mums lipdys akis...
Žeme, kiek tu iškentėjai!
Ar ilgai tylės vis?

Aš girdžiu nūn tavo skundą,
Tylų skundą iš gelmių,
Kad pavasaris nebunda.
Laisvės taip ilgu ilgu...

Skundžias tavo kloniai platus,
Verkia ašarom beržai.
Slenka tyliai metų metai
Ir vis klausia: „Ar ilgai?“

Ar ilgai dar slėgs krūtine
Priešai tėviškės šventos?
Ar ilgai tironai mindys
Krantus Minijos, Ventos?

Aš girdžiu nūn tavo skundą.
Žeme, tu miela, šventai
Kad pavasaris nebunda
Verkia Minija, Venta...

UŽAUG TU

Užaugai tu, tapai kaip plienas tvirtas,
Lieknas, kaip liepa, kietas, kaip uola.
Tu supratai, kad tau yra paskirta
Ginti savo kraštą karžygių draša.

Tu išėjai į partizanų kelią,
Į jį žengei su šypsena veide.
Tu palikai motulę ir mergelę,
Sakai: „Neverk, lydėk su šypsena.“

Kovojai tu, nes laisvės tenorėjai,
Kovos draugams, sudiev, dar pasakei.
Visas jėgas tu paaukojai laisvei,
Bet laisvo krašto tu nebomatei.

Liūdi tavęs motulė ir mergelė,
Niūrus paliko be tavęs draugai;
Kurie už tai, kad priešas skriaudžia šalį,
Prisieki tau kovoti amžinai.

VĖJELIS PAKLYDĖS

Vėjelis paklydęs po pievas lakiojo
Ir žaidė žiedėliais dirvonų placių,
Budrus vieversėlis padangėm skrajojo
Ir sveikino rytą artoją lankų.

Išbalę solel'ai nuo vėjo lingavo,
Jie sakė praeiviai: „Tai čia Lietuva!“
Pro atdarą langą mergaitė dainavo,
Ir juokės Tėvynė, kai juokės gamta.

Šiandieną siūbuoja darželis apžėlęs,
Sulinkus bakūžė jau svyra visai,
Ir, sielvarto skundą jamžinės vėjas,
Tenuneša aidus tik audrai juodai...

Sudžiūvus krūtinė gan tyliai kvėpuoja,
Išblėsusios akys išdziuvo seniai,
O vietoj lakštučių vien pūgos kvatoja, —
Tai ženklas, kad miršta nauji tremtiniai.

JEI SUGRIŠIU...

Ir gyveno jaunas partizanas —
Jis valdovas žaliųjų miškų.
Per miškus, per girias,
Šiandien čia, rytoj jau ten,
Per girias, girias, girias, girias.

Cit, neverki, jauna mergužele,
Aš iš miško greitai sugrišiu.
Per miškus, per girias, ir t.t.

Jei sugrišiu jaunas mergužoves,
Tai ta e, gražuole, aimanė.
Per miškus, ir t.t.

Ir gyvensim mes tada laimingi,
Nes laisva bus mūsų Lietuva.
Per miškus, ir t.t.

IŠDYGO KAPAS

Išdygo kapas tarp eglėčių
Ir juodas kryžius iš šakų,
Be vėjo blaškomų našlaičių,
Be rūtų kvepiančių kerų.

Ir niekas jojo neraudojo,
Neliko niekas ten ilgai.
Tik ginklo broliai rūstus ėjo,
„Sudiev“ pasakė jam tyliai.

Ir liko kapas užmaskuotas
Didžiulio miško glūdumoj.
Ten veidas žemėmis apklotas,
Jaunystė žydinčioj jėgoj.

PARTIZANO ILGESYS

Pavasaris atėjo ir jo pilkos dienos.
Laisvas partizanas miškuose gyvens.
Vargo iškankintas laisvės išsiilgęs,
Veidas ilgesingai žieduose spindės.

Tu neverk, mergaitė, neliūdėk prie vartų,
Aš jau neafėistū liepų takeliu,
Ir nebedainuosiu tau linksmų dainelių,
Nebepasakysiu, kad tave myliu.

Ach, tas gimtas sodžius žydinčius d
želiu

Jis užbūrė širdį, širdį tarp žiedų;
Bet jinai nerimsta, vakarinei spindint,
Vis dar laukia laimės, laisvės vakarų...

Bet gana tos meilės ir gana tų žodžių!
Gal kada dar mūsų laimė neaplenks.
O dabar už laisvę ir už gimtą sodžių
Mano tvirtos rankos priešui mirtį rengs.

PARTIZANO KELIAS

Kur prisiglausti be namų,
Be mylimos pastogės?
Po šonais palatas samanų
Ir eglių šakų stogas.

Ankstyvo rytmečio dangus
Žarijom apsiniaukęs.
Pro medžių šlamantčius lapus
Žvarbus vėjelis kaukia.

Nebesušilsį prie ugnies,
Ugniavietė užgeso.
Bet koks gi mylimas iš ties
Tas kelias partizanų!

Birželio naktį s- ašaros...
Rugsėjo naktys klaidžios...
Žvaigždė kapelį pasarvos
Ir nusiminus klaidžios...

Kelelis, kelias per miškus
Ir tolimas ir mielas.
Jis driekias tolimon laukų
Ir - į kapelį smėlio.

MĒLSVOS ŽIBUOKLĒS

Pražydo pirmos, mēlsvos žibuoklės.
Paukštelių dainos skamba linksmal.
Tėvynės ginti išėjo broliai,
Tylūs, bet narsūs ir tie arai.

Vartuos rymojo sena močiutė
Ir mergužėlė, likus viena.
Jinai žinojo, ko vėtros siuto,
Kad partizano sunki dalia.

Vėjas įnirtęs blaškės ir užė,
Draskė žibuoklių mēlsvus žiedus.
Kvatojo ginklai, sprogo granatos,
Lydėjo brolius kovos lauke.

Apgaubė kapą lūdnas berželis.
Žvaigždėm nušvitus verkė naktis
Ir tartum sakė: „Sudiev, mergele,
Nebebučiuosiu tavo akių.“

Sudiev, brangioji mano Tėvyne.
Jūs, mieli broliai, narsūs arai,
Skrajokit gojais, laukais, arimais,
Parneškite laisvę mums lietuviams.

Ramiai ilsėkis, tu, partizane,
Tavęs gimtoji šalis liudės...
Pačioj jaunystėj padėjai gulvą
Lietuva laisva tave minės.

ŽAIBUI

Iš krašto, kur Dzukija visi vadina,
Palikęs savuosius tėvus išėjai
Kovoti už laisvę brangios Tėvynės,
Aukoti save visam laikui.

Naikindamas priešus, globodams savus,
Nekartą Tu mirčiai žvelgei į akis.
Sužeistą draugą nešei per miškus,
Atimdamas priešui viltis.

Kuklus Tu buvai ir didžiutis nemėgai
Nors vardą kovoj „Žaibo“ pasirinkai.
Kovą ėjai drąsiai ir ryžtingai,
Mirties neboj visai.

Ten, sniegui pirmam iškritus, išėjai
Palikęs gyventi tris dragus pamiškėj,
Bet Dievas taip leido, neilgai viešėjai,
Žuvai bekovodams tenai.

Tikėjais vėl dieną praleides laimingai
Sugrižt atgal pas savuosius draugus,
Bet priešams apsupus kovojai garbingai,
Nukaudamas jų vadus.

Iš degančio namo laimingai išbėgai
Sunaikinęs keturius priešus staiga.
Vėl kautis turėjai, slapukus sutikęs,
Susvitus, Žaibeli, žuvai.

Lietuvos žemelej ilsėkis, didvyri,
Mes likę gyvi vis kovosim toliau.
Išnaikinsim priešus, išvysim grobuonis
Ir laisvė nušvis mums tuojau.

KAS TU ESI?

Kas tu esi, kur eini, partizane,
Į nežinia, į mirtį ar audras?
Ar rytmečio padangė išsiblaivius,
Kely tik tavo liudną kapą ras?

Esu aš tas, kurį išugdė žemė,
Esu aš tas, ką laimino dangus.
Kam naktys blaivios, tenos jau sutem.
Esu aš tas, esu aš tas žmogus.

Aš iš saulėlydžių renku rytojaus ugnis,
Aš iš vidurnakčio šviesias žvaigždes renku,
Aš gyvas pereinu girias, gelmes, bedugnes,
Upes be tiltų, kalnus be takų.

Esu aš tas, kuris pamišne mirtį juoda,
Esu aš tas, ką audros nenuneš.
Ir kai lydėsi juos nevaišių soduos,
Audros dienoj ieškokite man.

DUBYS SLENIO PARI

Kur status kraštas ant Dub
Kur šlamba t... i miškai,
Žygiuoja narsūs partizanai,
Palikę gimtuosius namus.

Namuose jų niekas nelaūkia,
Slaubinga ten siaučia mirtis,
Motulė ir sesė išėjo,
O tėvas užmerkė akis.

Kas vakara, saulė kai leidžias,
Kažkur ten nuaidi daina,
Jaunutė mergaitė, šviesp... ikė,
Nuliūsta kažko... ukdė

Kur jis ir kodėl
Skausmingai suv
Gal kitą jisai pa
O gal ji sutik

Be... ne! Jis te

ATIZANAS TĒVISKĒJ

Tu kelpi, tik behamis,
 es tūda, ku tamsiū,
 — tavasis namas
 Pils, svajoniū, skambiu dainu.
 Kas laisvas gimē, vergauti negali,
 Tikras lētuvis vergu nebus.
 Aukšēlausias girdi skunda, bedalio,
 Mato Tēvynē visa kraujuos.
 Laisvę pamiles, visko nustojai,
 Likai tāstais o toj šaly.
 Skau, tu su lē tēviskēs gojai,
 Kai, tu su jon sugrīzal.
 Nep, motulē
 Ir, go švelnaus.
 Sil, d jos gull,
 N, svēs sunaus.
 Ir, dar gyva.
 Ilge, širdis.
 Ken, mirštal, kraujuos.

PAMILŌM MES TA VIZANAI

Pamilom mes tave, žemēle,
 Pa vesario margais laukos, ysos,
 Jā toks igintas jaugais kella
 Bet tavo mellēs milžināis.
 Klekviēnas tavo želmēnīs,
 Kuklus žiedelis paupyj,
 Ar galvā pumpuras iškēles
 Atranda aida mums širdyj.
 Tu kaip ramunē prie takelio,
 Tu kaip našlaitē be globos,
 Dažnai tau širdj skausmai gēlia,
 Bet kas paklaus, užstos, pēguos...
 Tik aš tavo pevu augolē
 Artojas tavo irišnuima.
 Kaip motina, k neaplanko, angia,
 Krutine dengsi, irpa širdis.
 Ir kai padēs puslētās dēmytejo,
 šali dalgius, nuoragu mirtis?...
 Ir ims tik karda, sun...
 Ir sēs, adbērius žibē dar gyva.
 Ir, ei jō p širdis.
 Ir, siskēj, s vergasuo.
 Ir, ada, nystysi lie, tē.
 Ir, mirštal, kraujuos.

ai eisi p... nauja kapā,
leužmirštuolēs, ten žydēs.
u pajusi širdis kairn plāka,
lūpos zodžlus su... žydēs.

Myli... myliu tave, zemele,
Pavasario margais laukais,
Jau toks igimtas jausmas kelia
But tavo meilēs milžināis.

LIETUVAITĒ

Regiu tave papieviais grīžtant
Išdraikius garbanas gelsvas,
Esi brangesnē man už viskā —
Pievų mēlyje basa.

Pronų mēliu baltā drobē
Tu tankiai dēvi nedēļoj,
bet tau nereikia plona šilko, —
Tave ne riestas suvilos.

Ir tava akys tikios žydrios,
Kurlom vilioji tu visus,
Ir tāu toks papras... pas...
Visad... teki tu.

AŠ PASIKLAUSĪAU

Aš pasiklausīau šiaurēs vējēlio,
Kā man laime...
Jā tik tāi viena...
O gal reiks gulti zemē...
Norēc, mieloji, nors viena karta,
Pažvelgt, brangioji, tāu t'akis,
Ir pasiklausti: „Kadēl tāp ilgu,
Kā nerimauja mano širdis.“

Palinkēs kryžius ant mano kapo...
Basos lašēlai mane migdys,
O gal nukritēs koks bērzo lapas,
Bridēngs man kapā rudēns nakty.

KITADOS...

Kalnai, kur dainavo, u...
Kur aš mažutēlis lakšči...
Pušēlēs, lyg rītos, līngā...
Ir kilo ankštyn... aukšt...

K

akotom

alaukēm

s.

alnuoja,

ogiēnojai,

neļauj, rugai,
kā jau esu.

APŠISVEIKINIMAS

Buvo dienos gražios ir svaingos,
 Žaidė juokas mūsų dirdyse,
 Mus lyžėjo paukštė sutartinės,
 Kai mes skėnėm žiedus laukuose.

Aš jums, draugai, sakau: „Sudiev“,
 Gyvenimas mus kviečia pas save.

Kyla bočių mūsų Tėvynės meilė,
 Girdim balsą mekštų diang.

Ak, Tėvynė, būk visad miela,
 Mums gyventi teiki daug jėgų.

Aš jums, draugai, sakau: „Sudiev“,
 Gyvenimas mus kviečia pas save.

Žengsiu laisvais plačiais, vingiuotais
 Mus lyžėjo aigždutės danguje,
 Džiusis veidas ašarotas.
 Grįšiu, draugai, kaip vėdra.

Aš jums,
 Gyvenimas

VAKARĖ

Aš verkiu ir žirnis tarp tvorų darželio,
 Kai, paspaudęs ranka, tyliai išėjai.
 Ašarom sidabro verkė rėtos žalios,
 Verkė nkanose skesdami laukai.

Kas paklaus: „Kodėlgi ašaros taip rieda?“
 Kas man, ravint rėtas „padėk Diev“
 sakys?

Kas akis manąsias atras lino žiode?

Kas gi, kas gi, kas gi širdį nuramins?

Naujos staklės mėto šeivas ažuolines,
 Baltos drobės riečias taip lengvai lengvai.
 Rankšluostin įausio: „Lietuva Tėvyne,
 Tu didvyrių žeme! Mes Tavo vaikai“.

O kada žemelė bus nuo kraujo soti,
 Ir kada sugrįši dulkėtu keliu,
 Atnešiu vandens tau moliniam asoty,
 Duosiu nusišluostyti rankšluostėiu dailiu.

Tur i n s

1. Įžanga - - - - - 3
2. Tautos himnas - - - - - 5
3. Partizanų himnas - - - - - 6
4. Žuvai dėl laisvės - - - - - 7
5. Kaupelis smėlio - - - - - 8
6. Partizanas ir giružė - - - - - 9
7. Žemaičių lygumos žaliuoja 10
8. Tėvynei - - - - - 11
9. Pavergtai Tėvynei - - - - - 11
10. Motinai - - - - - 12
11. Nežinojau - - - - - 13
12. Be namų - - - - - 13
13. Tremtinio daina - - - - - 14
14. Baigias kovą - - - - - 15
15. Sugrįžk laimėjęs - - - - - 16
16. Miela Lietuva - - - - - 17
17. Prisirinkau - - - - - 18
18. Sibiro lietuviui - - - - - 19
19. Mano motinai - - - - - 20
20. Partizanų žygio daina - - - - - 21
21. Daina - - - - - 21